ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 7ης Δεκεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση C-41/95,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους Jean-Paul Jacqué, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, Félix van Craeyenest και Yves Cretien, συμβούλους στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Bruno Eynard, προϊστάμενο της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

προσφεύγον,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπουμένου από τον Gregorio Garzón Clariana, jurisconsulte, επικουρούμενο από τον Christian Pennera, προϊστάμενο τμήματος στη Νομική Υπηρεσία, και τον Peter Dyrberg, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της πράξεως του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1994, με την οποία αυτός διαπίστωσε την οριστική έγκριση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ενώσεως για το οικονομικό έτος 1995 (ΕΕ L 369, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, K. N. Κακούρη και G. Hirsch, προέδρους τμήματος, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή), C. Gulmann, P. Jann, H. Ragnemalm, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 3ης Οκτωβρίου 1995,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Νοεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Φεβρουαρίου 1995, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ζήτησε, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 173 της Συνθήκης ΕΚ και 146 της Συνθήκης Ευρατόμ, την ακύρωση της πράξεως του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1994, με την οποία αυτός διαπίστωσε την οριστική έγκριση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ενώσεως για το οικονομικό έτος 1995 (ΕΕ L 369, σ. 1).

2 Κατά την πρώτη ανάγνωση του σχεδίου του προϋπολογισμού του 1995, στις 25 και 27 Οκτωβρίου 1994, το Κοινοβούλιο ενέκρινε 131 «τροπολογίες» σχετικές με πιστώσεις της υποδιαιρέσεως Β1 (ΕΓΤΠΕ — Τμήμα Εγγυήσεων) και το κονδύλιο Β7-800 (διεθνείς συμφωνίες για θέματα αλιείας), που αφορούσαν δαπάνες τις οποίες το σχέδιο του προϋπολογισμού χαρακτηρίζει «υποχρεωτικές δαπάνες».

3 Για καθένα από τα σχετικά κονδύλια της υποδιαιρέσεως Β1, το Κοινοβούλιο προσέθεσε, υπό τον τίτλο «παρατηρήσεις», την εξής φράση: «Η Αρχή του Προϋπολογισμού θεωρεί ότι οι βασικοί κανονισμοί παρέχουν στην Επιτροπή διακριτική ευχέρεια κατά τη διαχείριση της εν λόγω ενέργειας. Η εκτέλεση του μέτρου πρέπει να γίνει τηρουμένου του άρθρου 5, παράγραφος 2, του Δημοσιονομικού Κανονισμού.» Της δηλώσεως αυτής έπεται «αιτιολογία», η οποία έχει ως εξής: «Το Κοινοβούλιο εκτιμά ότι οι βασικοί κανονισμοί της ενέργειας αυτής παρέχουν στην Επιτροπή ευελιξία ως προς τη διαχείριση της ενέργειας αυτής εντός των ορίων των πιστώσεων που έχουν εγγραφεί από την αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή.»

4 Ως προς το κονδύλιο Β7-800, το Κοινοβούλιο προσέθεσε, υπό τον τίτλο «παρατηρήσεις», το εξής εδάφιο: «Προτείνεται η εγγραφή πιστώσεων ύψους ενός εκατομμυρίου ECU για την κάλυψη των δαπανών μιας συμφωνίας αλιείας, την οποία θα διαπραγματευτεί η Κοινότητα με τη Ρωσία για τη χρηματοδότηση της αλιείας ρέγγας.»

5 Κατά τη δεύτερη ανάγνωση του σχεδίου του προϋπολογισμού, στις 16 Νοεμβρίου 1994, το Συμβούλιο απέρριψε τις προτεινόμενες από το Κοινοβούλιο «τροπολογίες» με την αιτιολογία ότι στην πραγματικότητα αποτελούσαν «προτάσεις τροπολογιών» σχετικές με υποχρεωτικές δαπάνες. Με έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 1994, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου υπενθύμισε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου την πάγια θέση του Συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία οι δαπάνες που καλύπτονται από τη γεωργική κατευθυντήρια γραμμή είναι υποχρεωτικές δαπάνες.

6 Κατά τη δεύτερη ανάγνωση του σχεδίου του προϋπολογισμού του 1995, στις 13 και 15 Δεκεμβρίου 1994, το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι διατηρεί όλες τις «τροπολογίες» τις οποίες το Συμβούλιο θεωρεί «προτάσεις τροπολογιών».

7 Στις 13 Δεκεμβρίου 1994, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου δήλωσε ενώπιον του Κοινοβουλίου ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να δεχθεί την αλλαγή που επιχειρεί το Κοινοβούλιο στην ταξινόμηση των δαπανών, δεδομένου ότι η συντριπτική πλειονότητα των δαπανών που υπάγονται στα οικεία κονδύλια του προϋπολογισμού είχαν ταξινομηθεί ως υποχρεωτικές δαπάνες στο πλαίσιο της κοινής δηλώσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1982, όσον αφορά διάφορα μέτρα προκειμένου να διασφαλιστεί καλύτερη λειτουργία της διαδικασίας του προϋπολογισμού (ΕΕ C 194, σ. 1, στο εξής: δήλωση του 1982), και ότι, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων για τη διοργανική συμφωνία, της 29ης Οκτωβρίου 1993, για τη δημοσιονομική πειθαρχία και τη βελτίωση της διαδικασίας του προϋπολογισμού (ΕΕ C 331, σ. 1, στο εξής: συμφωνία του 1993), η κατάταξη των δαπανών αυτών παρέμεινε αμετάβλητη.

8 Στις 15 Δεκεμβρίου 1994, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου διαπίστωσε την οριστική έγκριση του προϋπολογισμού του 1995.

9 Με την ευκαιρία αυτή, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου δήλωσε ενώπιον του Κοινοβουλίου: «(...) Η άποψη του Συμβουλίου επί του θέματος γνωστοποιήθηκε στο Κοινοβούλιο με επιστολή του Προέδρου του Συμβουλίου στις 2 Δεκεμβρίου 1994 και από εμένα τον ίδιο στη δήλωσή μου της 13ης Δεκεμβρίου 1994. Ως εκ τούτου είμαι υποχρεωμένος να δηλώσω ότι το Συμβούλιο επιφυλάσσεται όλων των δικαιωμάτων του στο εν λόγω θέμα. Ταυτόχρονα, θα ήθελα να επισημάνω ότι το Συμβούλιο συμφωνεί με τα νέα ποσοστά μη υποχρεωτικών δαπανών βάσει της θέσεως που καθόρισε.»

10 Στη συνέχεια, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου έκανε την εξής δήλωση: «Διαπιστώνω ότι, παρά τις διαφορές απόψεων σε ορισμένα σημεία, επετεύχθη συμφωνία με το Συμβούλιο για ένα νέο ανώτατο ποσοστό αυξήσεως, σύμφωνα με την έννοια του άρθρου 203 της Συνθήκης ΕΚ. Η δημοσιονομική διαδικασία μπορεί έτσι να περατωθεί με επιτυχία.»

11 Με την παρούσα προσφυγή, το Συμβούλιο επικαλείται κατά του Κοινοβουλίου δύο λόγους.

12 Πρώτον, το Κοινοβούλιο παρέβη το άρθρο 203, παράγραφοι 4, δεύτερο εδάφιο, 5 και 6, της Συνθήκης ΕΚ αποφασίζοντας με «τροπολογίες» για κονδύλια του καταρτισθέντος από το Συμβούλιο σχεδίου του προϋπολογισμού τα οποία αφορούν δαπάνες ταξινομούμενες ως υποχρεωτικές δαπάνες, ως προς τις οποίες, σύμφωνα με το ίδιο άρθρο, το Κοινοβούλιο δικαιούται να ενεργεί μόνον με «προτάσεις τροπολογιών».

13 Δεύτερον, το Συμβούλιο προσάπτει στο Κοινοβούλιο ότι παρέβη το καθήκον της καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ των οργάνων προβαίνοντας, κατά τρόπο μονομερή και αυθαίρετο, σε ανακατάταξη των υποχρεωτικών και μη υποχρεωτικών δαπανών, πράγμα που αντίκειται στις δεσμεύσεις που ανέλαβε στο πλαίσιο της δηλώσεως του 1982 και της συμφωνίας του 1993.

14 Το Κοινοβούλιο αμυνόμενο ισχυρίζεται ότι υποχρεωτικές δαπάνες είναι εκείνες που παρατίθενται στο σχέδιο του προϋπολογισμού του Συμβουλίου και για τις οποίες το Κοινοβούλιο μπορεί, κατά την πρώτη ανάγνωση, να προτείνει τροπολογίες, ενώ οι μη υποχρεωτικές δαπάνες αποτελούν το αντικείμενο τροπολογιών του Κοινοβουλίου. Κατά το καθού, όταν το Συμβούλιο, κατά τη δεύτερη ανάγνωση, αντιμετωπίζει αλλαγές του σχεδίου του προϋπολογισμού, τις οποίες το Κοινοβούλιο χαρακτηρίζει «τροπολογίες», ενώ το ίδιο θεωρεί ότι τα επίμαχα κονδύλια αφορούν υποχρεωτικές δαπάνες, μετονομάζει τις «τροπολογίες» αυτές «προτάσεις τροπολογιών» και γενικώς τις απορρίπτει. Αν, κατά τη δεύτερη ανάγνωση, το Κοινοβούλιο διατηρεί ωστόσο τις «τροπολογίες» του, χαρακτηρίζει οριστικώς το σχετικό κονδύλιο ως μη υποχρεωτική δαπάνη.

15 Το Κοινοβούλιο φρονεί επίσης ότι εξέτασε τον γενικό προϋπολογισμό τηρώντας πλήρως τη συμφωνία του 1993 και ότι ουδέποτε αμφισβήτησε ή παρέβη, υπό οποιαδήποτε μορφή, τις δεσμεύσεις που έχει αναλάβει. Ως προς τη δήλωση του 1982, καίτοι παραμένει ακόμη σε ισχύ, είναι σε μεγάλο βαθμό παρωχημένη, δεδομένου ότι τα περισσότερα από τα σημερινά κονδύλια του προϋπολογισμού δεν αντιστοιχούν πλέον σε εκείνα του 1982, η δε συμφωνία του 1993 τροποποίησε τη διαδικασία της διοργανικής συνεργασίας.

16 Καταρχάς, πρέπει να εξεταστούν οι σχετικές με την παρούσα διαφορά διατάξεις του άρθρου 203 της Συνθήκης.

17 Το άρθρο 203, παράγραφος 9, αφορά την εφαρμοστέα διαδικασία για τον καθορισμό των αποκαλουμένων μη υποχρεωτικών δαπανών, δηλαδή των δαπανών που δεν απορρέουν υποχρεωτικώς από τη Συνθήκη ή από τις πράξεις που εκδίδονται δυνάμει αυτής.

18 Από τις διατάξεις του άρθρου 203, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, παράγραφος 5, στοιχείο α', και παράγραφος 6, προκύπτει ότι, όσον αφορά τις μη υποχρεωτικές δαπάνες, το Κοινοβούλιο έχει το δικαίωμα να τροποποιήσει το σχέδιο προϋπολογισμού, ότι το Συμβούλιο μπορεί στη συνέχεια να τροποποιήσει εκάστη των τροπολογιών που εγκρίθηκαν κατ' αυτόν τον τρόπο, αλλά το Κοινοβούλιο μπορεί, κατά τη δεύτερη ανάγνωση του σχεδίου προϋπολογισμού, όπως αυτό τροποποιήθηκε από το Συμβούλιο, να τροποποιήσει ή να απορρίψει τις τροποποιήσεις που επέφερε στις τροπολογίες του το Συμβούλιο.

19 Αντιθέτως, όσον αφορά τις υποχρεωτικές δαπάνες, καίτοι το Κοινοβούλιο μπορεί, κατά την πρώτη ανάγνωση, να υποβάλει προτάσεις τροπολογιών στο σχέδιο προϋπολογισμού, όπως αυτό καταρτίστηκε από το Συμβούλιο, δεν δικαιούται, κατά τη δεύτερη ανάγνωση, να αμφισβητήσει τη συνέχεια που δόθηκε σ' αυτές από το Συμβούλιο.

20 Εξάλλου, το άρθρο 203, παράγραφος 9, προβλέπει όριο αυξήσεως των μη υποχρεωτικών δαπανών σε σχέση με τις δαπάνες της ιδίας φύσεως που περιλαμβάνονται στον προϋπολογισμό του προηγουμένου οικονομικού έτους. Το όριο αυτό προσδιορίζεται με ένα «ανώτατο ποσοστό αυξήσεως», το οποίο τα όργανα της Κοινότητας υποχρεούνται, δυνάμει του άρθρου 203, παράγραφος 9, τρίτο εδάφιο, να τηρούν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας του προϋπολογισμού.

21 Κατά την παράγραφο 9, δεύτερο εδάφιο, αυτό το ανώτατο ποσοστό αυξήσεως προσδιορίζεται κατ' έτος από την Επιτροπή με βάση τρία αντικειμενικά δεδο-

μένα: την εξέλιξη του μεγέθους του ακαθαρίστου εθνικού προϊόντος εντός της Κοινότητας, τη μέση διακύμανση των προϋπολογισμών των κρατών μελών και την εξέλιξη του κόστους ζωής κατά τη διάρκεια του τελευταίου οικονομικού έτους.

22 Όταν, κατά τη διαδικασία του προϋπολογισμού, το Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο ή η Επιτροπή εκτιμά ότι οι δραστηριότητες της Κοινότητας επιβάλλουν υπέρβαση του ποσοστού αυτού, μπορεί να οριστεί νέο ποσοστό, δυνάμει της παραγράφου 9, πέμπτο εδάφιο, με συμφωνία μεταξύ του Συμβουλίου και του Κοινοβουλίου.

23 Όπως έχει ήδη επισημάνει το Δικαστήριο, μολονότι η Συνθήκη προβλέπει τον προσδιορισμό του ανωτάτου ποσοστού από την Επιτροπή βάσει αντικειμενικών στοιχείων, κανένα κριτήριο δεν έχει προβλεφθεί για την τροποποίηση αυτού του ποσοστού. Κατά το άρθρο 203, παράγραφος 9, πέμπτο εδάφιο, αρκεί να συμφωνήσουν το Συμβούλιο με το Κοινοβούλιο. Δεδομένης της σημασίας μιας τέτοιας συμφωνίας, η οποία παρέχει στα δύο όργανα, ενεργούντα κατόπιν συνεννοήσεως, την ελευθερία να αυξάνουν τις πιστώσεις για τις μη υποχρεωτικές δαπάνες πέρα από το ποσοστό που προσδιόρισε η Επιτροπή, η συμφωνία αυτή δεν μπορεί να λογιστεί ως επιτευχθείσα βάσει της εικαζομένης βουλήσεως του ενός από τα δύο όργανα (απόφαση της 3ης Ιουλίου 1986, 34/86, Συμβούλιο κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2155, σκέψη 34).

24 Εν προκειμένω, είναι βέβαιον ότι το ύψος των πιστώσεων που ενεγράφησαν στον προϋπολογισμό για το οικονομικό έτος 1995, όπως εγκρίθηκε οριστικώς από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου δυνάμει του άρθρου 203, παράγραφος 7, για το σύνολο των δαπανών που δεν απορρέουν υποχρεωτικώς από τη Συνθήκη ή από τις πράξεις που εκδίδονται δυνάμει αυτής, υπερβαίνει το ανώτατο ποσοστό αυξήσεως σε σχέση προς τα έξοδα της αυτής φύσεως του οικονομικού έτους 1994, κατά την έννοια του άρθρου 203, παράγραφος 9, πρώτο εδάφιο.

25 Επομένως, δυνάμει της τελευταίας αυτής διατάξεως, ο προϋπολογισμός για το οικονομικό έτος 1995 μπορούσε να εγκριθεί οριστικώς από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου μόνον υπό τον όρον ότι, με συμφωνία μεταξύ του Συμβουλίου και του Κοινοβουλίου, ορίστηκε νέο ποσοστό αυξήσεως.

26 Μια συμφωνία όμως για το ποσοστό αυξήσεως υφίσταται μόνον εφόσον το Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο συμφώνησαν ως προς το συνολικό ύψος των δαπανών που πρέπει να χαρακτηριστούν μη υποχρεωτικές. Πράγματι, το ποσό αυτό αποτελεί τη βάση.

27 Συναφώς, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται, πρώτον, ότι από τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά τη σύνοδο της ολομελείας της 15ης Δεκεμβρίου 1994 και περιγράφονται τόσο στα πρακτικά της συνόδου αυτής όσο και στα in extenso πρακτικά των συζητήσεων προκύπτει ότι ο Προεδρεύων του Συμβουλίου όχι μόνον ανακοίνωσε δημόσια ενώπιον του Κοινοβουλίου την προφορική του συμφωνία με το νέο ποσοστό, παρέχοντας έτσι στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου τη δυνατότητα να διαπιστώσει την οριστική έγκριση του προϋπολογισμού, αλλά και καθ' όλη την περίοδο που έληξε με την υπογραφή του Προέδρου του Κοινοβουλίου συμπεριφέρθηκε, υπό τα όμματα όλων των παρατηρητών, ως τελών εν πλήρει συμφωνία με τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου.

28 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

29 Καταρχάς, με το έγγραφό του της 2ας Δεκεμβρίου 1994, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου υπέμνησε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου τη θέση του Συμβουλίου, σύμφωνα με την οποία οι δαπάνες που καλύπτονται από τη γεωργική κατευθυντήρια γραμμή πρέπει, σύμφωνα με τη δήλωση του 1982 και τη συμφωνία του 1993, να θεωρούνται ως υποχρεωτικές δαπάνες.

30 Κατόπιν, στις 13 Δεκεμβρίου 1994, ο Πρόεδρος του Συμβουλίου δήλωσε ενώπιον του Κοινοβουλίου ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να δεχθεί να τροποποιηθεί η κατάταξη των σχετικών δαπανών στις υποχρεωτικές δαπάνες, δεδομένου ότι, στο πλαίσιο της συμφωνίας του 1993, είχε συμφωνηθεί ότι το σύνολο των δαπανών των τομέων 2 και 3 θα κατατάσσονταν ως μη υποχρεωτικές δαπάνες, εξυπακουομένου ότι η κατάταξη όλων των άλλων δαπανών, συμπε-

ριλαμβανομένων εκείνων του τομέα 1 τον οποίο αφορά η παρούσα υπόθεση, έπρεπε να μείνει αμετάβλητη.

31 Τέλος, στη δήλωση στην οποία προέβη πριν από την υπογραφή του προϋπολογισμού από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, η οποία συνεπάγεται την οριστική έγκρισή του, ο Προεδρεύων του Συμβουλίου ανέφερε ότι το Συμβούλιο επιφυλασσόταν όλων των σχετικών δικαιωμάτων του και αναφέρθηκε στο έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 1994 καθώς και στη δήλωση της 13ης Δεκεμβρίου 1994.

32 Επομένως, το Συμβούλιο δεν συμφώνησε για το νέο ποσοστό αυξήσεως των μη υποχρεωτικών δαπανών όπως αυτές είχαν καταταγεί από το Κοινοβούλιο.

33 Δεύτερον, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι, εφόσον, στην περίπτωση που προβλέπει το άρθρο 203, παράγραφος 9, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης, η νομιμότητα της πράξεως του Προέδρου με την οποία αυτός διαπιστώνει την οριστική έγκριση του προϋπολογισμού εξαρτάται από τη στάση του Συμβουλίου, το όργανο αυτό έχει όχι μόνον την εξουσία, αλλά και το καθήκον, να παρεμβαίνει αν υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία ως προς την ύπαρξη της συναινέσεώς του. Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται το Συμβούλιο, η στάση που υιοθέτησε ο Πρόεδρός του κατά τον χρόνο της οριστικής εγκρίσεως του προϋπολογισμού δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπαγορεύεται απλώς από τους κανόνες της διπλωματικής ευπρέπειας.

34 Η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει επίσης να απορριφθεί. Κατά το άρθρο 203, παράγραφος 10, της Συνθήκης, κάθε όργανο ασκεί τις εξουσίες που του παρέχονται στον τομέα του προϋπολογισμού τηρώντας τις διατάξεις της Συνθήκης. Εφόσον το Συμβούλιο δεν έδωσε τη συναίνεσή του για το νέο ποσοστό αυξήσεως των μη υποχρεωτικών δαπανών όπως αυτές χαρακτηρίζονται από το Κοινοβούλιο, το τελευταίο δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι ο Πρόεδρος του Συμβουλίου, υιοθετώντας έναντι του Κοινοβουλίου συμπεριφορά συνάδουσα προς

τους κανόνες ευπρέπειας αφού προέβη στην προαναφερθείσα στη σκέψη 31 δήλωση, τροποποίησε τη θέση του Συμβουλίου όπως αυτή εκφράστηκε με το έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 1994 και τη δήλωση της 13ης Δεκεμβρίου 1994.

35 Τέλος, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι, αντί να προσφύγει στο Δικαστήριο κατά τη λήξη της προβλεπομένης στο άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, της Συνθήκης προθεσμίας, το Συμβούλιο έπρεπε να επισημάνει, αμέσως μόλις έλαβε τη διαπιστώνουσα την οριστική έγκριση του προϋπολογισμού για το 1995 πράξη του Προέδρου του Κοινοβουλίου, το ελάττωμα από το οποίο αυτή έπασχε.

36 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, προκειμένου περί προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, το άρθρο 173, πέμπτο εδάφιο, απαιτεί μόνο να ασκούνται οι προβλεπόμενες στο άρθρο αυτό προσφυγές εντός προθεσμίας δύο μηνών υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως.

37 Ενόψει των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι η πράξη του Προέδρου του Κοινοβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1994, με την οποία αυτός διαπίστωσε την οριστική έγκριση του προϋπολογισμού για το οικονομικό έτος 1995, εκδόθηκε σε χρόνο κατά τον οποίο, ελλείψει συμφωνίας μεταξύ των δύο οικείων οργάνων ως προς τη βάση που έπρεπε να οριστεί για το νέο ανώτατο ποσοστό αυξήσεως, η διαδικασία του προϋπολογισμού δεν είχε ακόμη περατωθεί. Επομένως, η πράξη αυτή είναι παράνομη.

Επί των συνεπειών της διαπιστωθείσας παρανομίας

38 Το Συμβούλιο ζητεί επίσης από το Δικαστήριο να ακυρώσει τον προϋπολογισμό, όπως αυτός εγκρίθηκε οριστικώς από το Κοινοβούλιο στις 15 Δεκεμβρίου 1994.

39 Εφόσον η πράξη του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 15ης Δεκεμβρίου 1994 ακυρώνεται, το Κοινοβούλιο φρονεί ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο ως περιττό.

40 Πρέπει να σημειωθεί ότι η ακύρωση της πράξεως του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 15ης Δεκεμβρίου 1994 οφείλεται στο γεγονός ότι αυτός διαπίστωσε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 203, παράγραφος 7, ότι ο προϋπολογισμός εγκρίθηκε «οριστικώς», ενώ τα δύο όργανα δεν είχαν συμφωνήσει ούτε ως προς τα αριθμητικά δεδομένα τα σχετικά με το νέο ανώτατο ποσοστό αυξήσεως ούτε ως προς το συνολικό ύψος των μη υποχρεωτικών δαπανών που αποτελεί τη βάση του. Εφόσον ελλείπει η ουσιώδης αυτή συμφωνία, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου δεν μπορούσε νομίμως να διαπιστώσει ότι ο προϋπολογισμός εγκρίθηκε οριστικώς, οπότε η διαπίστωση αυτή πρέπει να ακυρωθεί.

41 Η ακύρωση της πράξεως του Προέδρου του Κοινοβουλίου συνεπάγεται την ακυρότητα του προϋπολογισμού του 1995. Επομένως, παρέλκει να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του αιτήματος του Συμβουλίου να ακυρώσει το Δικαστήριο τον προϋπολογισμό αυτόν.

42 Στο Συμβούλιο και στο Κοινοβούλιο απόκειται να λάβουν τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της παρούσας αποφάσεως και να επαναλάβουν τη διαδικασία από το στάδιο κατά το οποίο το Κοινοβούλιο, κατά τη δεύτερη ανάγνωση, δήλωσε ότι διατηρεί όλες τις τροπολογίες τις οποίες το Συμβούλιο θεωρεί «προτάσεις τροπολογιών».

Επί των διαχρονικών συνεπειών της παρούσας αποφάσεως

43 Εντούτοις, πρέπει να τονιστεί ότι η ακυρότητα του προϋπολογισμού του 1995 διαπιστώνεται σε χρόνο κατά τον οποίο έχει ήδη παρέλθει σημαντικό μέρος του οικονομικού έτους 1995.

44 Υπ' αυτές τις συνθήκες, η αναγκαιότητα διασφαλίσεως της συνεχείας της ευρωπαϊκής δημόσιας υπηρεσίας καθώς και σοβαροί λόγοι ασφάλειας δικαίου, ανάλογοι με εκείνους που ανακύπτουν σε περίπτωση ακυρώσεως ορισμένων κανονισμών, δικαιολογούν την άσκηση εκ μέρους του Δικαστηρίου της εξουσίας που του απονέμουν ρητώς το άρθρο 174, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ και το άρθρο 147, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης Ευρατόμ σε περίπτωση ακυρώσεως κανονισμού και τον προσδιορισμό από το Δικαστήριο των αποτελεσμάτων του προϋπολογισμού του 1995 που πρέπει να θεωρηθούν οριστικά.

45 Ενόψει των ιδιαίτερων περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει να μη θιγούν τα αποτελέσματα του προϋπολογισμού του 1995, όπως δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία θα έχει αυτός εγκριθεί οριστικώς.

Επί των δικαστικών εξόδων

46 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή το Κοινοβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την πράξη του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1994, με την οποία αυτός διαπίστωσε την οριστική έγκριση του γενικού προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ενώσεως για το οικονομικό έτος 1995.

2) Δεν θίγονται τα αποτελέσματα του προϋπολογισμού του 1995, όπως αυτός δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία αυτός θα εγκριθεί οριστικώς.

3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

4) Καταδικάζει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Rodríguez Iglesias Κακούρης Hirsch

Schockweiler Moitinho de Almeida Kapteyn

Gulmann Jann Ragnemalm

Sevón Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 7 Δεκεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias